

[333]

HOOFDSTUK 66—LIEFDE EN PLICHT

De liefde heeft een tweelingzuster, en wel de plicht. Liefde en plicht gaan hand aan hand. Wanneer de liefde wordt uitgeoefend, terwijl de plicht wordt verwaarloosd, dan worden de kinderen koppig, eigenzinnig, onhandelbaar, zelfzuchtig, en ongehoorzaam. Wanneer enkel de harde plicht wordt toegepast zonder de liefde om te verzachten en te winnen, dan ontstaat een overeenkomstig resultaat. Liefde en plicht moeten onmerkbaar in elkaar overgaan opdat kinderen onder de juiste tucht geplaatst worden.

In het verleden werden de priesters de volgende richtlijnen gegeven: *“En zij zullen Mijn volk onderscheid leren tussen het heilige en onheilige en hun bekend maken het onderscheid tussen het onreine en reine. En over een twistzaak zullen zij staan om te richten; naar Mijn rechten zullen zij hen richten.”* Ezechiël 44 : 23, 24. *“Als Ik tot de goddeloze zeg: o goddeloze, gij zult den dood sterven en gij spreekt niet, om de goddeloze van zijn weg af te manen; die goddeloze zal in zijn ongerechtigheid sterven, maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen. Maar als gij de goddeloze van zijn weg afmaant, dat hij zich van dien bekere, en hij zich van zijn weg niet bekeert, zo zal hij in zijn ongerechtigheid sterven; maar gij hebt uw ziel bevrijd.”* Ezechiël 33 : 8, 9.

[334]

Hier wordt de plicht van Gods dienstknechten duidelijk gesteld. Zij kunnen zich niet ontheffen van de trouwe kwijting van hun plicht om de zonden en verkeerdheden in Gods volk te berispen, hoewel dat een onaangename taak kan zijn en niet geaccepteerd kan worden door degene, die zich misdragen heeft. Maar in de meeste gevallen zou degene, die vermaand wordt, de waarschuwing aannemen en de vermaning ter harte nemen, ware het niet dat anderen daarbij in de weg staan. Ze scharen zich aan de zijde van de beklagde, roepen ach en wee over hem en nemen zijn verdediging op zich. Ze zien niet in dat de Heere een misnoegen heeft over de kwaaddoener, omdat het werk Gods benadeeld en Zijn Naam ontheiligd is.

Zielen hebben zich van de Waarheid afgekeerd en schipbreuk geleden in het geloof als gevolg van de verkeerde handelwijze van degene, die op zijn fouten gewezen wordt; maar de dienstknecht Gods, wiens onderscheidingsvermogen verduisterd en wiens oordeel onvast is door slechte invloeden, schaart zich aan de zijde van de kwaaddoener, wiens invloed zo verkeerd is geweest, maar ook aan de zijde van de berisper van boosheid en zonde, en zodoende zegt hij in feite tot de zondaar: “Maak je niet druk en trek het je niet aan; per slot van rekening sta je toch in je recht.” Dezen zeggen tot de zondaar: “Het zal u wel gaan.”

God eist van Zijn dienstknechten dat ze in het licht wandelen en hun ogen niet sluiten voor het werken van satan. Ze moeten klaar staan diegenen te waarschuwen en te vermanen, die gevaar lopen aan zijn sluwheid ten offer te vallen. Satan werkt naar links en naar rechts om een goede stelling in te kunnen nemen. Hij rust niet. Hij is volhardend. Hij is waakzaam

en actief om uit elke omstandigheid voordeel te behalen en dat aan te wenden in zijn strijd tegen de Waarheid en de belangen van het Koninkrijk Gods.

Het is een betreurenswaardig feit dat Gods dienstknechten lang niet zo op hun hoede zijn tegen de listen van satan als wel moest. En in plaats van de duivel te

[335]

weerstaan, dat hij van hen zou vliden, zijn velen geneigd een compromis aan te gaan met de machten der duisternis.

HOOFDSTUK 67 — DE GEMEENTE VAN LAODICEA

De boodschap aan de gemeente der Laodicenzen houdt een scherpe veroordeling in, en is van toepassing op het volk van God in deze tegenwoordige tijd.

“En schrijf aan de engel van de Gemeente der Laodicenzen: Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods: Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen. Want gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.” Openbaring 3 : 14-17.

De Here toont ons hier, dat de boodschap, die aan Zijn volk gebracht moet worden door dienstknechten, die Hij geroepen heeft om het volk te waarschuwen, geen boodschap is van vrede-en-veiligheid. Ze is niet louter theoretisch, maar praktisch in elk opzicht. Het volk Gods wordt in de boodschap aan de Laodicenzen voorgesteld als verkerende in vleselijke gerustheid. Zij voelen zich op hun gemak en wanen zich in een positie van geestelijke verhevenheid. *“Want gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.”*

[336]

Welke grotere misleiding kan er over mensen komen dan een vertrouwen dat ze goed staan, en juist het tegendeel het geval is! De boodschap van de waarachtige Getuige vindt het volk Gods in een treurig zelfbedrog; hoewel ze in die misleiding toch eerlijk zijn. Ze weten niet dat hun toestand in Gods oog ellendig is. Terwijl degenen, tot wie de boodschap gericht is, zich vleien dat ze zich in een verheven geestelijke positie bevinden, doorbreekt de boodschap van de waarachtige Getuige hun gerustheid door de scherpe veroordeling van hun ware toestand van geestelijke blindheid, armoede, en rampzaligheid. Het getuigenis, zo scherp en streng, kan geen vergissing zijn, want het is de waarachtige Getuige, die spreekt en Zijn getuigenis moet correct zijn.

Het is moeilijk voor hen, die zich zo veilig wanen in hun verworvenheden en die menen dat ze rijk zijn in geestelijke kennis, de boodschap te ontvangen, die zegt dat ze misleid zijn en elke geestelijke genade zo hoog nodig hebben. Het ongeheiligde hart is *“arglistig, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het.”* Jeremia 17:9.

Mij werd getoond dat velen zich vleien goede christenen te zijn, die geen straal licht van Jezus bezitten. Zij hebben in het Goddelijke leven voor zich persoonlijk geen ware ervaring. Zij moeten zich tot in hun diepste wezen voor God verootmoedigen, voor ze werkelijk aanvoelen hoe ze zich moeten inspannen om de kostelijke gaven des Geestes te verkrijgen.

God leidt Zijn volk stap voor stap. Het Christelijke leven is een voortdurende strijd en voorwaarts gaan. Er is in dat conflict geen moment rust. Alleen door constante, aanhoudende inspanning behalen we de overwinning over de verleidingen van satan. Als volk triomferen we in de klaarheid en de kracht der Waarheid. We worden geschraagd in onze positie door een overvloedig en duidelijk schriftuurlijk getuigenis. Maar waar we gebrek aan hebben, is Bijbelse ootmoed, geduld, geloof, liefde, zelfverloochening, waakzaamheid en de geest van opoffering. Wij moeten de heiligheid, zoals die in de Bijbel naar voren wordt gebracht, aankweken. De zonde over-

[337]

heerst onder Gods volk. De klare boodschap van berisping, gericht aan de Laodicezen, is niet aangenomen. Velen geven zich over aan hun twijfel en hun geliefkoosde zonden, terwijl ze in de grote misleiding verkeren dat ze aan niets gebrek hebben, hetgeen in hun gesprekken en gevoelens tot uiting komt. Zij denken dat het berispel getuigenis van de Geest Gods ongewettigd is, of dat het niet op hen slaat. Dezen hebben de grootste behoefte aan de genade Gods en geestelijk onderscheidingsvermogen opdat ze hun tekortkomingen in geestelijke kennis mogen ontdekken. Hun ontbreekt bijna elke eigenschap, nodig voor een volmaakt christelijk karakter. Zij hebben geen praktische kennis van Bijbelse Waarheid, waardoor het leven op een lager peil komt, en hun wil is ook niet in harmonie met de wil van Christus. Zij leven niet in gehoorzaamheid aan al Gods eisen.

Een louter belijden dat men in de Waarheid gelooft, is niet voldoende. Al de soldaten van het kruis van Christus verplichten zich daadwerkelijk om mede ter kruistocht te gaan tegen de vijand der zielen, het kwade te veroordelen en wat recht is te handhaven. Maar de boodschap van de waarachtige Getuige openbaart het feit, dat ons volk in een vreselijke misleiding verkeert, waaruit de noodzaak voortvloeit, dat ze gewaarschuwd worden om hen uit hun geestelijke sluimer wakker te schudden en hen aan te zetten tot een besliste actie.

In mijn laatste gezicht werd mij getoond dat zelfs deze scherp omlinjende boodschap van de waarachtige Getuige de bedoeling Gods niet vervuld heeft. Het volk sluimert voort in zijn zonden. Ze gaan door te verkondigen dat ze rijk zijn en nergens gebrek aan hebben. Velen stellen de vraag: Waarom zijn al die vermaningen gegeven? Waarom beschuldigen de **Getuigenissen** ons aanhoudend van verslapping en van ernstige zonden? We hebben de Waarheid lief; het gaat ons voor de wind; we hebben al die getuigenissen ter waarschuwing

en berisping niet nodig. Maar laten die mopperaars hun hart eens onderzoeken en hun leven toetsen aan de praktische onder-

[338]

wijzingen van de Bijbel, laten ze hun ziel verootmoedigen voor God, laat de genade Gods de duisternis verlichten, en de schellen zullen hun van de ogen vallen, en zij zullen zich hun geestelijke armoede en ellende bewust worden. Zij zullen de noodzakelijkheid aanvoelen om goud te kopen, hetgeen rein geloof en liefde is; witte klederen, hetgeen een vlekkeloos karakter is, rein gemaakt in het bloed van hun dierbare Verlosser; en ogenzalf, hetgeen is de genade Gods, en dat een klaar onderscheid zal geven van geestelijke dingen en verfoeilijke zonden. Dit verworvene is kostbaarder dan het goud van Ophir.

DE OORZAAK VAN GEESTELIJKE BLINDHEID

Mij is getoond dat de grootste oorzaak, waarom het volk Gods zich nu bevindt in deze staat van geestelijke blindheid, daarin ligt, dat zij zich niets laten gezeggen. Velen hebben de hun gegeven berispingen en waarschuwingen veracht. De waarachtige Getuige veroordeelt de lauwe toestand van Gods volk, waardoor satan in deze tijd van wachten en waken grote macht over hen verkrijgt. De zelfzuchtigen, de hovaardigen, en die de zonde liefhebben, worden altijd door twijfel besprongen. Satan bezit de bekwaamheid om twijfel te suggereren en tegenwerpingen aan te voeren ten opzichte van het duidelijk uitgedrukte getuigenis, dat God zendt, en velen beschouwen het als een deugd, als een persoonlijk kenteken van intelligentie, wanneer ze ongeloof aan de dag leggen, vragen stellen en uitvluchten zoeken. Zij, die willen twijfelen, hebben daar ruimte genoeg voor. Het is niet de bedoeling Gods alles wat twijfel kan wekken, weg te nemen. Hij voert bewijzen aan, die met een ootmoedig verstand en ontvankelijke geest nauwgezet onderzocht moeten worden, en allen moeten naar het gewicht dier bewijzen hun beslissing nemen.

Het eeuwige leven is van onschatbare waarde en zal ons alles kosten wat we hebben. Mij werd getoond, dat we aan eeuwige dingen niet de juiste waarde hechten. Al de waarden die we bezitten, zelfs in deze wereld,

[339]

moeten verkregen worden door inspanning en soms zelfs door zware offers. En dan gaat het hier nog maar om een vergankelijke schat. Zullen we dan minder gewillig zijn te zwoegen en te strijden, ons in te spannen en offers te brengen om een schat te verkrijgen van oneindige waarde, en een leven, dat in verhouding staat tot dat van de Oneindige? Kan de hemel ons te veel kosten?

Geloof en liefde zijn gouden schatten, elementen, waaraan Gods volk zo erg gebrek heeft. Mij is getoond dat ongeloof in de getuigenissen van waarschuwing, bemoediging en berisping het licht afsluiten van Gods volk. Het ongeloof sluit hun de ogen, zodat ze hun ware toestand niet kennen. De waarachtige Getuige beschrijft hun blindheid aldus: *“En gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.”* Openbaring 3 : 17.

Het geloof in de spoedige komst van Christus taant. ‘Mijn Heere vertoeft te komen’, zegt men niet enkel bij zichzelf, maar wordt uitgedrukt in woorden en zeer beslist in werken. Domheid in deze wachttijd benevelt de zinnen van Gods volk ten opzichte van de tekenen der tijden. De vreselijke ongerechtigheid, alom te bespeuren, vraagt om de grootste ijver en om het levend getuigenis, ten einde de zonde uit de gemeente te houden. Het geloof verschrompelt op een vreselijke wijze, en het is enkel door oefening, dat het kan vermeerderen.

In de opkomst van de derde-engelboodschap moesten zij, die in het werk Gods stonden, iets wagen; ze moesten offers brengen. Ze begonnen dit werk in armoede, leden de grootste ontberingen en werden met de vinger nagewezen. Ze hadden met tegenstand te kampen en dat dreef hen tot God en hield hun geloof levend. Ons tegenwoordig plan van systematische gaven*) voorziet ruim voldoende in het onderhoud van onze arbeiders, en er is geen gebrek en dat onderhoud vraagt geen speciale geloofsbeoefening. Zij die nu beginnen met de verkondiging der Waarheid behoeven niets te wagen. Ze lopen geen risico, noch moeten ze speciale offers brengen. Een opgebouwd systeem ten opzichte der Waarheid staat hun kant en klaar ter beschikking, alsmede ook publiciteitsmateriaal, een verdediging inhoudend van de Waarheidspunten, die ze brengen.

Sommige jonge mannen maken een aanvang zonder een recht begrip te hebben van het verheven karakter van hun werk. Ze hebben niet te kampen met ontberingen, moeilijkheden, of ernstige conflicten, die hen zouden noodzaken om geloof te oefenen. Zelfverloochening brengen ze niet in praktijk en ze koesteren ook geen geest van offergave. Sommigen worden trots en hovaardig en hebben geen hart voor het werk dat ze doen moeten. De waarachtige Getuige zegt tot deze arbeiders: “*Wees dan ijverig en bekeer u.*” Sommigen voelen zich zo verheven, dat ze werkelijk een hindernis en een vloek worden voor het dierbare werk Gods. Zij oefenen op anderen geen reddende invloed uit. Deze mannen moeten door en door tot God bekeerd en geheiligd worden door de Waarheid, die ze anderen brengen.

*) Het begin van het systematisch geven, hetgeen bestond uit een speciale wekelijkse gave van elk lid en een bedrag gelijk aan een percentage van de eigendoms waarde, was bekend onder de naam van Systematische Gaven (Systematic Benevolence) Dat was de voorloper van het Tiende-Systeem, waarmee de Zevende-dag Adventisten van heden zo goed vertrouwt zijn. (White Trustee)

[340]

BIJZONDERE GETUIGENISSEN IN DE GEMEENTE

Heel velen worden ongeduldig en kwalijk denkend omdat ze zo vaak in hun rust gestoord worden door waarschuwingen en terechtwijzingen, die hen hun zonden onder het oog brengen. In dat verband zegt de waarachtige Getuige: “*Ik weet uw werken*”. De motieven, de bedoelingen, het ongeloof, de achterdocht en jaloezie kunnen verborgen zijn voor mensen, maar niet voor Christus. De waarachtige Getuige dient zich aan als Raadgever: “*Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt*

worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Zo wie

[341]

Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.” Openbaring 3 : 18—21.

Zij, die terechtgewezen worden door Gods Geest, moeten niet opstandig worden tegen het nederige instrument. Het is God, en niet een feilbaar sterfelijk wezen, die gesproken heeft om hen van ondergang te redden. Zij, die de waarschuwing afwijzen, zullen in hun blindheid worden gelaten om zichzelf te bedriegen. Maar die daarop acht slaan en ijverig gaan werken om zich van hun zonden los te maken, zullen de deur huns harten openen, opdat de dierbare Heiland kan binnengaan en in hen woning maken. Deze klasse zult ge altijd in volmaakte harmonie met het getuigenis van de Geest Gods aantreffen.

Arbeiders, die de tegenwoordige Waarheid prediken, moeten de ernstige boodschap aan de Laodicezen niet negeren. Het getuigenis van de waarachtige Getuige is geen boodschap, die er gemakkelijk ingaat. De Heere zegt niet tot hen: Gij hebt het recht aan uw kant; gij hebt kastijding en berisping verdragen en hebt dat niet verdiend; gij zijt door strengheid onnodig ontmoedigd; gij zijt niet schuldig aan de verkeerdheden en zonden, waarvoor gij vermaand zijt.

De waarachtige Getuige verkondigt, dat, wanneer gij werkelijk meent dat alles met u in orde is, gij aan alles gebrek hebt. Het is niet voldoende voor predikers theoretische onderwerpen naar voren te brengen; zij moeten ook onderwerpen van praktische aard brengen. Zij moeten de praktische lessen bestuderen, die Jezus Zijn discipelen gaf en moeten die toepassen op zichzelf en op het volk. Waar dit vermanend getuigenis uit de mond van Christus komt, zullen wij dan denken dat Hij geen liefde voor Zijn volk koestert? O, neen! Hij, Die stierf

[342]

om de mens van de dood te verlossen, bemint met een Goddelijke liefde en die Hij liefheeft, bestraft Hij. *“Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik.”* Openbaring 3:19. Maar velen zullen de boodschap niet aannemen, die de Hemel uit liefde tot hen zendt. Ze kunnen niet hebben dat ze gewezen worden op hun plichtsverzuim en op hun verkeerdheden, hun zelfzucht, hun hovaardij en liefde voor de wereld.

Gevaren van het laatste der dagen. — Wij leven in de ernstigste, belangrijkste tijd der wereldgeschiedenis. We bevinden ons te midden van de gevaren van het laatste der dagen. Belangrijke, vreselijke gebeurtenissen staan ons te wachten. Hoe nodig is het dan, dat allen die God vrezen en Zijn Wet liefhebben, zich voor Hem verootmoedigen, klagen en wenen, en

de zonden belijden, die scheiding gemaakt hebben tussen God en Zijn volk. Wat de grootste opschudding moest verwekken, is, dat we onze toestand, onze diepe val niet inzien en begrijpen, en dat we ons tevreden stellen met te blijven zoals we zijn. We moeten onze toevlucht nemen tot het Woord van God en tot gebed, door persoonlijk de Heere te zoeken, opdat we Hem mogen vinden. Daartoe moeten wij ons in de eerste plaats zetten.

[343]

HOOFDSTUK 68—PLICHT OM ZONDE TE BERISPEN

Mij is getoond dat God hier laat zien, hoe Hij de zonde beschouwt onder hen, die belijden Zijn gebodenhoudend volk te zijn. Zij, die Hij speciaal heeft vereerd om getuigen te zijn van de merkwaardige openbaringen van Zijn kracht, zoals dat het geval was met Israël in het verleden, en die het dan zelfs nog wagen om Zijn gegeven richtlijnen te negeren, zullen onderworpen worden aan Zijn gramschap. Hij wilde Zijn volk leren hoe ergerlijk zonde en ongehoorzaamheid in Zijn ogen zijn en dat men daarover niet lichtvaardig moet denken. Hij laat ons zien dat wanneer Zijn volk zich in zonde bevindt, zij direct besliste maatregelen moeten nemen om die zonde van hen weg te doen, opdat Zijn misnoegen niet op hen allen zal rusten.

Maar indien de zonden van het volk over het hoofd worden gezien door hen, die vooraanstaande posities bekleden, dan zal Zijn misnoegen zich keren tegen hen, en het volk Gods, als lichaam, zal voor deze zonden verantwoordelijk gesteld worden. In Zijn omgang met Zijn volk in het verleden, toont de Heere de noodzakelijkheid om de gemeente te zuiveren van verkeerdheden. Eén zondaar kan duisternis verspreiden, die de gehele vergadering zal uitsluiten van Gods Licht. Wanneer het volk zich bewust wordt dat duisternis over hen komt, en ze weten de oorzaak niet, zullen ze God in ootmoed en zelfvernedering ernstig zoeken, tot het kwaad dat Zijn Geest grieft, ontdekt en weggedaan is.

Het vooroordeel, dat tegen ons ontstaan is, omdat we de verkeerdheden berispt hebben, waarvan God mij het bestaan liet zien, en de klachten die ontstaan zijn over hardheid en gestrengheid, zijn onrechtvaardig. God heeft ons gevraagd om te spreken en dan zullen we niet zwijgen. Wanneer verkeerdheden zich onder Zijn volk voordoen, en wanneer de dienstknechten Gods daar onver-

[344]

schillig, tegenover staan, dan handhaven en rechtvaardigen zij inderdaad de zondaar, en even zeker zullen zij zich het misnoegen Gods op de hals halen; want zij zullen verantwoordelijk gesteld worden voor de zonden van de overtreder.

In visioen zijn mij vele instanties getoond, waar het ongenoegen Gods is opgewekt door het negeren van de zijde der dienstknechten van de onder hen voorkomende verkeerdheden en zonden. Zij, die al die verkeerdheden maar over hun kant lieten gaan, werden door het

volk beschouwd als prettige, beminlijke mensen, enkel en alleen omdat ze niet de hand hielden aan een duidelijke Schriftuurlijke plicht. Die taak vonden ze niet zo prettig, en daarom schoven ze die van zich af.

De geest van verbittering, waarmee enigen bezielde waren, omdat de verkeerdheden onder Gods volk berispt zijn, heeft een blindheid en vreselijke misleiding over hen gebracht, waardoor ze niet in staat zijn het goede van het kwade te onderscheiden. Ze hebben zich gehouden aan hun eigen geestelijk inzicht. Ze zullen de verkeerdheden zien, maar ze doen niet als Jozua, die zichzelf verootmoedigde, omdat ze aanvoelen dat zielen in gevaar zijn.

Het ware volk Gods, dat hart heeft voor het werk des Heeren en voor de redding van zielen, zal de zonde altijd zien in haar waar, zondig karakter. Zij zullen tegenover de zonden, die het volk Gods zo gemakkelijk aankleven, een standpunt innemen, zoals de Bijbel dat voorschrijft. Vooral in het afsluitingswerk van de gemeente, en in de tijd der verzegeling van de honderd en vier en veertig duizend, die vlekkeloos zullen staan voor Gods troon, zullen ze innerlijk bewogen worden door de verkeerdheden onder Gods belijdend volk. Dat wordt zo scherp naar voren gebracht door de uitbeelding van de profeet van het laatste werk in de figuur van de mannen, elk met een verpletterend wapen in de hand. Eén man onder hen was bekleed met linnen met eens schrijvers inktkoker aan zijn lenden. *“En de Heere zeide tot hem: Ga door, door het midden der stad, door het midden van Jeruza-*

[345]

lem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden.” Ezechiël 9 : 4.

Wie staan te dien tijde in de raad Gods? Zijn het degenen, die feitelijk verontschuldigen aanvoeren voor de boosheden onder Gods belijdend volk, en die in hun hart, zo niet openlijk, murmureren tegen hen, die de zonde berispen? Zijn het degenen, die dezulken tegenstaan, en sympathiseren met hen, die het boze doen? Wel neen! Wanneer ze niet tof inkeer komen en het satanswerk, om hen die de lasten van het werk dragen, tegen te staan en de zondaars in Sion te ondersteunen, loslaten, zullen ze het teken van Gods waarderend zegel nooit ontvangen. Zij zullen vallen in de algemene vernietiging van de goddelozen, dat geschilderd wordt door het werk van de vijf mannen met de verdervende wapens. Beschouw dit punt met aandacht: Die het zuivere merkteken der Waarheid ontvangen, dat in hen gewrocht wordt door de kracht van de Heilige Geest, zijn degenen, *“die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die gedaan worden”* in de gemeente. Hun liefde voor reinheid en de eer en heerlijkheid Gods is van die aard en zij hebben zo'n helder begrip van de buitengewone zondigheid der zonde, dat ze geschilderd worden als zijnde in doodsstrijd, onder zuchten en roepen. Lees het negende hoofdstuk van Ezechiël.

Maar de algemene slachting van al degenen, die de scherpe tegenstelling tussen zonde en gerechtigheid aldus niet zien, en die niet met het gevoel bezielde zijn als degenen, die staan in de raad Gods en het teken ontvangen, is beschreven in het bevel tot de vijf mannen met de verdervende wapenen: *“Gaat door, door de stad achter hem, en slaat; ulieder oog verschone niet, en spaart niet! Doodt ouden, jongelingen en maagden, en kinderkens en vrouwen tot*

verdervens toe; maar genaakt aan niemand, op dewelke het teken is, en begint van Mijn heiligdom.” Verzen 5 en 6.

[346]

ACHAN EEN SPREKEND VOORBEELD

In het geval van Achans zonde zei God tot Jozua: *“Ik zal voortaan niet meer met ulieden zijn, tenzij gij de ban uit het midden van ulieden verdelgt.”* Jozua 7:12. Wat een treffende overeenkomst is hier met de weg, welke diegenen volgen, die hun stem niet willen verheffen tegen zonde en verkeerdheden, maar wier sympathieën zelfs uitgaan naar hen, die de legerplaats van Israël door hun zonden beroeren! In dat verband zei God tot Jozua: *“Gij zult niet kunnen bestaan voor het aangezicht uwer vijanden, totdat gij de ban wegdoet uit het midden van u.”* Vers 13. Hij verkondigde de straf, die zou volgen op de overtreding van Zijn verbond.

Jozua begon toen een ijverig onderzoek in te stellen om de schuldige te ontdekken. Hij deed Israël aantreden naar hun stammen, dan naar hun gezinnen, en dan individueel; en Achan werd aangewezen als de schuldige. Maar opdat de zaak geheel Israël volkomen duidelijk zou worden, en ze de kans niet zouden krijgen om te gaan murmureren en te zeggen dat de onschuldige natuurlijk weer de dupe was, paste Jozua staatsmanswijsheid toe. Hij wist dat Achan de overtreder was en dat hij zijn zonde verborgen en de boosheid Gods had opgewekt tegen Zijn volk. Heel discreet bracht Jozua Achan onder het oog om zijn zonde te belijden, opdat Gods eer en rechtvaardigheid voor Israël gehandhaafd zouden blijven. *“Toen zei Jozua tot Achan: Mijn zoon! Geef toch de Heere, de God van Israël, de eer, en doe voor Hem belijdenis; en geef mij toch te kennen wat gij gedaan hebt, verbergt het voor mij niet.”*

“Achan nu antwoordde Jozua en zei: Voorwaar, ik heb tegen de Heere, de God Israëls gezondigd, en heb also en also gedaan. Want ik zag onder de roof een schoon, sierlijk Babylonisch overkleed, en tweehonderd sikkelen zilveren en een gouden tong, welke gewicht was vijftig sikkelen; en ik kreeg lust daartoe en ik nam ze; en zie, zij zijn verborgen in de aarde, in het midden mijner tent, en het zilver daaronder. Toen zond Jozua boden henen, die tot de tent liepen; en ziet, het lag verborgen in zijn

[347]

tent, en het zilver daaronder. Zij dan namen die dingen uit het midden der tent, en zij brachten ze tot Jozua en tot al de kinderen Israëls; en zij stortten ze uit voor het aangezicht des Heeren. Toen nam Jozua, en gans Israël met hem, Achan, de zoon van Zerah, en het zilver, en het sierlijk overkleed, en de gouden tong, en zijn zonen, en zijn dochteren, en zijn ossen, en zijn ezelen, en zijn vee, en zijn tent, en alles wat hij had; en zij voerden ze naar het dal Achor. En Jozua zei: Hoe hebt gij ons beroerd? De Heere zal u beroeren te dezer dagen! En gans Israël stenigde hem met stenen, en zij verbrandden hen met vuur, en zij overwierpen hen met stenen.” Verzen 19—25.

De Heere vertelde Jozua dat Achan niet enkel de dingen genomen had, waarvan Hij uitdrukkelijk bevolen had ze niet aan te raken, opdat anders de vloek over hen zou komen, maar hij had gestolen en daarbij nog gehuicheld. De Heere zei dat Jericho en al zijn buit door vuur verteerd moest worden, behalve het goud en zilver, wat de schatkamer des Heeren ten goede zou komen. De overwinning door de inneming van Jericho was niet behaald door strijd of blootstelling van mensen. De Aanvoerder van des Heeren heir had de hemelse legerscharen geleid. De strijd was des Heeren; Hij was het, Die de strijd streed. De kinderen Israëls hadden daartoe geen hand uitgestoken.

De overwinning en de eer kwamen de Heere toe, en de buit was Hem. Hij gaf bevel dat alles verbrand moest worden, uitgezonderd het goud en zilver, dat Hij voor Zijn schatkamer reserveerde. Achan had het gemaakte voorbehoud goed begrepen, als ook dat de schatten van goud en zilver, die zijn begeerte hadden opgewekt, des Heeren waren. Hij stal uit de schatkamer Gods ten eigen profijte.

[348]

HOOFDSTUK 69—CHRISTUS BELIJDEN OF VERLOOCHENEN

In ons verkeer in gezelschap, in families, of in welke levensrelaties we ook geplaatst zijn, hetzij beperkt of uitgebreid, zijn vele wegen, waarin we onze Heere kunnen belijden en vele wegen, waarin we Hem kunnen verloochenen. We kunnen Hem verloochenen in onze woorden, door kwaad te spreken van anderen, door dwaze praat en ijdel geklap, door zinloze of onvriendelijke woorden, of door uitvluchten en spreken tegen de Waarheid. In onze woorden kunnen we belijden dat Christus niet in ons is. In ons karakter kunnen we Hem verloochenen door op ons gemak te zijn gesteld, door de plichten en lasten des levens te ontlopen, welke een ander moet dragen zo wij dat niet doen, en door het haken naar zondige vermaken. We kunnen Christus ook verloochenen door opschik in onze kleding, en wereldgelijkvormigheid of door onhoffelijk gedrag. We kunnen Hem verloochenen door verkleefdheid aan onze eigen zienswijzen of door het eigen-ik te handhaven en te rechtvaardigen. We kunnen Hem ook verloochenen door met onze gedachten steeds te verkeren in een sfeer van smachtende sentimentaliteit of door aanhoudend te peinzen over ons vermeend hard lot en zware beproevingen.

Niemand kan Christus waarlijk voor de wereld belijden, of de geest en de ziel van Christus moeten in hem verblijven. Het is onmogelijk dat uit te delen wat we niet bezitten. De conversatie en de gedragingen moeten een wezenlijke en zichtbare uitdrukking zijn van de genade en Waarheid binnen in ons. Wanneer het hart geheiligd, verootmoedigd en nederig is, zullen de vruchten uiterlijk te zien zijn, en dat zal met recht een belijden van Christus zijn. Woorden en beweringen zijn niet genoeg. Gij,

[349]

mijn zuster, moet iets meer hebben dan dit. Gij misleidt uzelf. Uw geest, uw karakter en uw daden leggen geen geest van zachtmoedigheid, zelfverloochening en naastenliefde aan de dag.

Woorden en betuigingen kunnen veel ootmoed en liefde uitdrukken, maar indien het gedrag niet dagelijks geregeld wordt door de genade Gods, hebt gij geen deel aan de hemelse gave, hebt ge niet alles verzaakt voor Christus, en eigen wil en genoegens niet opgegeven om Zijn discipel te worden.

Gij zondigt en verloochent uw Heiland door zwaarmoedige gedachten, door overal moeilijkheden te zien en u onnodig bezorgd te maken. De moeilijkheden van morgen plaatst gij reeds op vandaag, en verbittert uw eigen hart, terwijl ge een drukkende sfeer in uw omgeving verwekt door moeilijkheden te scheppen. De kostbare genadetijd, die God u gegeven heeft om daarin het goede te doen en rijk te worden in goede werken, gebruikt ge al heel onverstandig door het koesteren van nare gedachten en het bouwen van luchtkastelen. Gij laat uw gedachten gaan over onderwerpen, die geen uitkomst of geluk zullen brengen. Uw dagelijks gemijmer is een hinderpaal om een diepe, gezonde, intelligente ervaring in de dingen Gods te verkrijgen, alsmede een morele geschiktheid voor het betere leven.

De Waarheid Gods in het hart ontvangen is in staat u wijs te maken tot zaligheid. Wanneer ge die gelooft en gehoorzaamt, zult ge genade ontvangen, voldoende voor de plichten en moeilijkheden van vandaag. Wat ge niet nodig hebt, is genade voor morgen. Ge moet voelen, dat ge enkel met vandaag hebt te doen. Behaal de overwinning voor vandaag; verloochen het eigen-ik voor vandaag; waak en bid voor vandaag, overwin in God voor vandaag. Onze omstandigheden en ons omringende toestanden, de veranderingen, die zich dagelijks om ons heen voltrekken, en het geschreven Woord Gods, dat alle dingen onderscheidt en beproeft — dat alles is voldoende om ons onze plicht en wat wij elke dag precies doen moeten, te leren. In plaats van altijd maar te peinzen over dingen, waarvan gij geen profijt zult heb-

[350]

ben, doet ge beter dagelijks de Schriften te onderzoeken, en in het dagelijkse leven de plichten te vervullen, die u niet aanstaan, maar die toch door iemand gedaan moeten worden.

LESSEN UIT DE NATUUR

De schoonheden der natuur hebben een tong, die aanhoudend tot onze zintuigen spreekt. Het geopende hart kan een indruk ontvangen van de liefde en heerlijkheid Gods, zoals dat gezien wordt in de werken van Zijn hand. Het luisterend oor kan horen en begrijpen wat God zegt door de werken der natuur. Er ligt een les in de zonnestraal als ook in de gevarieerde natuurobjecten, die God ons laat zien. De groene velden, de lommerrijke bomen, de knoppen en bloemen, de voorbij trekkende wolken, de vallende regen, het kabbelend beekje, de zon, maan en sterren aan de hemel — dat alles vraagt onze aandacht en meditatie, en verzoekt ons met God bekend te worden, Die dit alles schiep. De lessen, die men kan trekken uit 'de

verschillende objecten in de natuurlijke wereld, zijn deze: Ze zijn gehoorzaam aan de wil van hun Schepper; nooit verloochenen ze God of weigeren ze gehoorzaamheid aan een openbaring van Zijn wil. Alleen gevallen schepselen weigeren algehele gehoorzaamheid te bewijzen aan hun Schepper. Hun woorden en werken zijn in tegenspraak met God en opstandig tegen de beginselen van Zijn bestuur...

Die belijdende christenen, die aanhoudend zuchten en klagen, en die blijdschap en een opgewekt uiterlijk als een zonde schijnen te beschouwen, hebben geen waar besef van godsdienst. Zij, die op de prachtige natuurtaferelen zien als zagen ze een levenloos beeld, die liever bij de dode bladeren verwijlen dan de prachtige, levende bloemen te vergaren, die een somber genoegens scheppen in alles wat melancholisch is in de taal, die de natuur tot hen spreekt, die de schoonheid niet zien in de groene dalen, noch van de verheven bergen met bossen overdekt, die hun gemoed sluiten voor de blijde stem, die tot hen spreekt in de natuur, en die zo zoet en

[351]

muzikaal weerklinkt in het luisterende oor — dezen behoren Christus niet toe. Zij wandelen niet in het licht, maar vergaren voor zichzelf duisternis en somberheid, terwijl ze toch konden delen in de glans en de zegen van de Zon der Gerechtigheid, opgaande in hun harten met genezing onder Zijn vleugelen.

HOOFDSTUK 70—DIE DE VERMANING VERACHTEN

De apostel Paulus zegt duidelijk dat de ervaring van de Israëlieten op hun reizen, vermeld is geworden ten profijte van hen, die leven in deze eeuw, degenen, op wie de einden der wereld gekomen zijn. Het inzicht ontbreekt ons dat onze gevaren niet minder maar groter zijn dan die van de Hebreeën. Er zullen verzoekingingen zijn ten opzichte van jaloezie en murmureren, en er zal een uitgesproken rebellie zijn, zoals ook vermeld staat van het oude Israël. Er zal zelfs een geest zijn, die zich opstandig toont tegen het berispen van zonde en verkeerdheden. Maar zal de stem der vermaning daardoor het zwijgen opgelegd worden? Als dat het geval is, dan zijn we er niet beter aan toe dan al die verschillende kerkgenootschappen in ons land, die bang zijn om op de fouten en heersende zonden onder de mensen de vinger te leggen.

Zij, die God apart gesteld heeft als predikers der gerechtigheid, hebben de zware verantwoordelijkheden aanvaard om de zonden van het volk te berispen. Paulus droeg Titus op: *“Spreek dit, en vermaan en bestraf met alle ernst. Dat niemand u verachte.”* Titus 2:15. Toch zijn er dezulken, die degene verachten, die de zonde durft

[352]

te berispen; maar er zijn tijden dat vermaand moet worden. Paulus draagt Titus op, dat hij een bepaalde klasse terdege onder handen moet nemen, opdat ze gezond mogen worden in het geloof. Mannen en vrouwen, die met hun verschillende geaardheden in gemeenteverband worden opgenomen, bezitten eigenaardigheden en fouten. Wanneer deze zich ontwikkelen, is berisping nodig. Wanneer degenen, die in verantwoordelijke posities geplaatst zijn, nooit zouden berispen of vermanen, zou er weldra een gedemoraliseerde toestand ontstaan, die God grotelijks oneer zou aandoen. Maar hoe moet de vermaning gegeven worden? Laat de apostel antwoorden: *“In alle lankmoedigheid en leer”*. 2 Timotheüs 4 : 2. Uit een zeker beginsel moet gehandeld worden ten opzichte van degene, die berispt moet worden, maar nooit zal men onverschillig staan tegenover de verkeerdheden van Gods volk.

Er zullen mannen en vrouwen zijn, die de vermaning verachten, en wier gevoelens daartegen altijd in opstand zullen komen. Het is niet prettig wanneer fouten ons onder het oog worden gebracht. In bijna elk geval, waarin vermaning nodig is, zullen er sommigen zijn die geheel en al het feit over het hoofd zien, dat de Geest des Heeren gegriefd en Zijn werk nadeel berokkend is. Dezen zullen degenen gaan beklagen, die de berisping verdiend hebben, omdat persoonlijke gevoelens gekwetst zijn. Al die ongeheiligde sympathie plaatst de sympathiserenden, waar ze delen in de schuld van de berispte. In negen van de tien gevallen zou de berispte, indien hij zijn schuld aanvoelde, geholpen kunnen worden om zijn fouten in te zien, waardoor verbetering kon intreden. Maar bemoeizieke, ongeheiligde sympathiserenden stellen de motieven van de berisper en de aard van de gegeven vermaning in een verkeerd daglicht, en dringen door hun sympathie de berispte de gedachte op, dat hij kwalijk behandeld is; en dan komt hij in opstand tegen degene, die enkel zijn plicht heeft gedaan. Zij, die zich getrouw van hun onplezierige plichten kwijten onder een zeker verantwoordelijkheidsgevoel tegenover

[353]

God, zullen Zijn zegen ontvangen. God verlangt van Zijn dienst-knechten, dat ze altijd ijverig Zijn wil zullen doen. In de opdracht van de apostel aan Timotheüs, vermaant hij hem het volgende: *“Predik het Woord; houd aan tijdelijk, ontijde-lijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer.”* Vers 2.

De Hebreëen waren niet gewillig zich aan de richtlijnen en beperkingen van de Heere te onderwerpen. Ze wilden eenvoudig hun eigen weg gaan, de ingevingen van hun eigen verstand navolgen en zich onderwerpen aan hun eigen oordeel. Hadden ze dit vrijelijk kunnen doen, dan zouden er geen klachten geweest zijn over Mozes; maar voortdurend werd bij hen de teugel strak gehouden.

EENSGEZIND IN ACTIE EN OORDEEL

God wilde dat Zijn volk onder discipline werd gesteld en tot een harmonische samenwerking zou komen, opdat ze elkaar in de ogen konden zien, en eensgezind zouden zijn in inzicht en oordeel. Om tot deze staat van zaken te komen, valt er veel te doen. Het

vleselijke hart moet onderworpen en hervormd worden. Het is Gods bedoeling dat er in de gemeente altijd een levend getuigenis zal zijn. Het zal nodig zijn om te berispen en te vermanen, en sommigen zullen flink op hun plaats gezet moeten worden naar gelang van het geval. We horen al wat daartegen ingebracht wordt: “O, ik ben zo gevoelig, ik kan niet de minste terechtwijzing verdragen!” Indien deze mensen nu eens precies de spijker op de kop wilden slaan, zouden ze zeggen: “Ik ben zo eigenzinnig, zo zelfvoldaan, zo hovaardig, dat ik niet onder tucht wil staan; ik wil niet berispt worden. Ik eis het recht op van persoonlijk oordeel; ik heb het recht om te geloven en te spreken zoals ik wil.” De Heere wil niet dat we onze persoonlijkheid opgeven. Maar wie kan recht beoordelen waar op dit gebied de grens ligt van de persoonlijke onafhankelijkheid?

Petrus vermaant zijn broeders: *“Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onder-*

[354]

danig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.” 1 Petrus 5 : 5. Ook de apostel Paulus vermaant zijn broeders te Filippi tot eenheid en ootmoed: *“Indien er dan enige vertroosting is in Christus, indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des Geestes, indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn; zo vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde. Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf. Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk zie ook op hetgeen der anderen is. Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.”* Filippienzen 2 : 1—5. Opnieuw vermaant Paulus zijn broeders: *“De liefde zij ongeveinsd. Hebt een afkeer van het boze en hangt het goede aan. Hebt elkander hartelijk lief met broederlijke liefde; met eer de een den ander voorgaande.”* Romeinen 12:9, 10. In zijn brief aan de Efeziërs zegt hij: *“Elkander onderdanig zijnde in de vreze Gods.”* Efeze 5 : 21.

De geschiedenis van de Israëlieten schildert ons het grote gevaar van misleiding. Velen hebben geen begrip van de zondigheid van hun eigen natuur, noch van de genade der vergevingsgezindheid. Met geheel hun wezen verkeren ze in een duisternis, onderworpen aan verzoeken en grote misleiding. Ze staan ver van God; nochtans zijn ze erg voldaan over hun leven, terwijl hun gedrag door God wordt verafschuwd. Deze klasse zal altijd strijd voeren tegen de leidingen van Gods Geest, vooral wat daarin de vermaningen betreft. Ze willen niet in hun gemoedsrust gestoord worden. Af en toe hebben ze wel eens zelfzuchtige vrees en goede bedoelingen, en soms angstige gedachten en schuldgevoelens; maar ze hebben geen diepe ervaring, omdat ze niet gekluisterd zijn aan de eeuwige Rots. Deze groep ziet nooit de noodzakelijkheid van het klare getuigenis. Zonde is niet zo uitermate zondig in hun oog, en wel daarom dat zij

[355]

niet in het licht wandelen zoals Christus in het licht is.

Er is nog een andere groep mensen, die groot licht en speciale overtuiging, en een oprechte ervaring in de werkingen van de Geest Gods gehad hebben; maar de menigvuldige verzoeken van satan hebben hen overwonnen. Zij waarderen het licht niet dat God hun gegeven heeft. Zij slaan geen acht op de waarschuwingen en vermaningen van de Geest Gods. Zij staan schuldig voor de Heere. Dezen zullen altijd strijd voeren tegen het omliggende getuigenis, omdat dit hen veroordeelt.

Het is Gods bedoeling dat Zijn volk eensgezind zal zijn, dat ze één van zin, één van hart, één in het oordeel zullen zijn. Dit kan niet verkregen worden zonder een klaar, scherp omliggend, levend getuigenis in de gemeente. Het gebed van Christus hield in dat Zijn discipelen één zouden zijn, zoals Hij één was met Zijn Vader. *“Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkterwijls Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als wij Eén zijn; Ik in hen en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.”* Johannes 17 :20—23.